

Az utolsó osztályfőnöki óra

Fehér Miklós, négy pont három. Vagy négy per három. Mindig így, mellé a dátum, A vagy B csoport, néha C. Karikázva. De a négyhárom az örök, mert örökké négyhármas leszek, tizenhét másik tanulóval együtt. A gimiben pontosan tizenhét embert utáltam, nem nehéz kitalálni, kik voltak ők. De legalább jókat röhögtünk Bandin, a takarítón, aki mindig pénteken délután háromkor vágta a füvet az ütött-kopott fűnyíróval, a szociológiatanárunk állandóan szidta, mert nem tudta túlkiabálni a kinti zajt. Ott volt a dilettáns szerbtanár, akitől én is jobban beszéltem újjugóul meg a magyartanár, aki Pilinszky nevének hallatán elélezett. Akadt még idióta, de őket nem utáltam. Az osztálytársaimat igen. Ahogyan mondani szokás felénk – igazából az én szójárásom, de könnyebb mások szájába adni a hülyeséget –, ekkora egy semmirekellő bandát Európa még nem basszott. Képmutató faszfejek és tizennyolc éves koruk előtt rongyosra kefélt ribancok. Egytől egyig. Imádom, hogy már nem kell velük lennem. Ballagáskor a két osztályfőnökünk – merthogy kettő volt – elmondta a saját kis beszédjét. A fiatalabb egy dr. House-idézetet hozott, tök vicces volt, látszott rajta, hogy nem sokat élt meg az életből, de valami igazán grandiózusz, világra szólót akart mondani. Alapjáraton azért tisztában volt a dolgokkal. Az idősebb nyugodt, kimért hangon, érthetően beszélt. Ugyan nem mondta ki, de olyasmiről hablatyolt, hogy fiatalok vagyunk még, előttünk az élet, ha okosabbak nem is, de tapasztaltabbak biztosan leszünk. Szépen becsomagolva leadta, hogy mindannyian hülyék vagyunk. Akik megértették ezt a finom utalást, azok talán nem annyira, szóval számomra még van remény. Birtam a vén lotyót, de rettegtem is tőle. Amikor németórán karlendítéssel „Sieg Heil!”-ozott, az nekem is sok(k) volt. A kis náci dumája végeztével felkérték Mártát, az osztályelnökönket, mondjon pár szót a társaság nevében. Nem készült, ökögött-makogott, majdnem elbőgte magát, folyton azt hajtogatta, hogy ez volt élete eddigi legjobb kor-

szaka, nagyon fogunk neki hiányozni, meg hogy milyen gyönyörű volt ez a négy év. Gyönyörű a lófaszt, gondoltam közben én, s mielőtt a fejemben kivégeztem volna a csajt, a fiatalabb oszink szólta, hogy jó lenne, ha a fiúk közül is nyilatkozna valaki. A hímrészleg meg egyből rám nézett. Nem túl nagy dicséret, de birkákon uralkodtam ittlétem alatt. Bégetni meg zabálni tudtak, azonkívül nem sokat. Felkeltem, a németterem táblája előtt álltam meg, Goethe képe alatt. Én készültem, tudtam, hogy ez lesz. Nem írtam le papírra a mondandót, de minden megvolt fejben, úgy egyébként is hatásosabb, simán elhiszik, hogy improvizálok az egészet. Könnyen jött... volna. Dühből, undorból, gyűlöletből. De amikor kiálltam, és elkezdtem fürkészni a szemeket, bezavart egy csipetnyi szeretet. Nagy sóhajok után végül maradtam az eredeti változatnál, csak kissé finomítottam rajta.

Sokáig gondolkodtam, hogy mondjak-e bármit is a négy évet bezárólag, de úgy éreztem, mégiscsak szükség van rá. Ha egyesek netán érzélgősnek tartanak, megtehetik, tudjátok, hogy cseppet sem érdekel. Leszarom, mit gondoltok rólam, de tudom, hogy benneteket érdekel az én véleményem. Azt hiszem, mindannyiunknak voltak jobb és rosszabb napjai a gimis éveink alatt. Nem fogok egyértelműen pozitív hangvételt megütni, mert ambivalens érzések keringenek bennem. Attól függetlenül, hogy legtöbbször megtaláltam a helyem az osztályban, előfordult az ellentéte is, ez harmadikban csúcsosodott ki, mindenki tudja, ekkor halt meg a tesóm. Köszönettel tartozom nektek. Nem azért, mert annyira faszta napokat töltöttünk el együtt, hanem mert úgy érzem, több lettem – ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy jobb is –, mint amikor ideérkeztem. Köszönhetem mindezt azoknak, akik sikeres képmutatásukkal felkészítettek arra, hogy nem lesz mindig minden fenéig tejfel, és hogy sokszor kerülök majd olyan helyzetbe, amikor csak magamra számíthatok, még a barátaim sem tudnak segíteni. Nem akarok senkivel sem rossz viszonyt kialakítani, nem erről van szó, csupán őszinte akarok lenni. Megtanultam, hogy szemtől szembe a legjobb az illet elintézni, akkor nincs kibúvó, nincs hova menekülni. Én is követtem el hibákat – de még mekkorákat! –, de főleg az utóbbi időben azért próbáltam korrektil viselkedni mindenki vel, sokakat méltattam arra, hogy akár józanul, akár részegen, de megmondjam nekik a tutit. Sokkal tartozom a giminek, nem tudom, ti hogy vagytok vele, de ami érdekelt, és úgy gondoltam, hogy arra még szükségem lehet, azt élvezettel olvastam. Nem sokszor puszkáztam, persze volt rá példa, a könyvből, a füzetből se olvastam ki az anyagot, ellentétben másokkal, mert ezt nem tartom helyesnek, ráadásul így semmi újat és pozitívot nem sajátított el. Úgy érzem, elsöben jó kis osztálynak indultunk, aztán valami elromlott útközben, hogy a végére megint kikupálódjunk valahogy, nem tökéletesen, de azért megvoltunk. A személyiségemből adódóan én nem igazán alakítottam ki baráti kapcsolatokat, inkább csak nagyon jó osztálytársi viszonyok

mondanám, de ez a jövőben még változhat. Szerintem nem fog, de meghagyom a lehetőséget. Továbbra is az a feltevés, hogy jó, ha öt vagy hat személlyel aktívan fogom tartani a kapcsolatot akár már egy év múlva is. Ez az osztály szerintem bővelkedik olyan emberekben, akikből lehet valaki, egyrészt azért, mert ügyesen tudjuk, tudtuk forgatni a lapokat, másrészt pedig azért, mert – még ha nehezen is vallom be – legtöbbeteknek a képességei is adottak, akiknek meg nem, azok is tudják, hol, kinél keresgéljenek. Magyarul, tudjátok, hol kell nyalni, és ezt most akkor is így mondom, ha itt ül mellettem két tanárember, mert vannak köztünk igazi nyalóművészek. Azt, hogy mindezt ki fogja kibaszni, nem tudom, mindenesetre legtöbbeteknek sok sikert kívánok a továbbiakban. Viszlát, és kösz a halakat!

Nem tudom, mit vártam. Hogy valaki megérti az utolsó mondatom utalását? Vagy hogy mindent elsöprő hangorkán tör ki? Tényleg nem tudom. Értetlen tekinteteket kaptam. A hátsó padból jelentkeztek először zajok. Réka volt az. Hát persze, hogy Réka. Bögött. Ő mindig bögött. Szipopott, próbálta visszatartani, de idegileg teljesen összetört, vöröslöttek a szemei, a saját kezébe temetkezett. Rohant előre, hozzám, átkarolt, úgy megszorított, mint még senki soha, hogy lehet egy lányban ennyi erő? *Szeretlek, istenem, mennyire szeretlek téged, Miki*, mondta sírva a fülembé, és ekkor már én sem tehettem mást, átöleltem, szorítottam én is. Nyitott szemmel néztem a többieket, ezeket a semmirekellőket, akik négy évig velem tartottak jóban-rosszban. Márta is könnyezett. A kis náci tette meg az első lépést felénk, *jajj, gyerekeim*, sóhajtotta, jött, kitérta karjait, nem volt menekvés, hozzábújtunk Rékával, majd a dr. House-rajongó is csatlakozott. Öleltek, mindannyian úgy öleltek, hogy legszívesebben baszdmegoltam volna egy hangosat, de levegőt sem kaptam, aztán Márta felállt, két másodpercre rá a fiúk is, mindannyian. Ott álltam középen, levegő nélkül, lepergett előttem az életem, nem így akarom végezni, a semmirekellők között, nekem több kell, más kell, de egyre erősebben szorítottak, morzsolnak. Repedezni kezdtek a bordáim, üvölteni szerettem volna, *hagyjátok abba, megöltök, ti idióták*, de még a kis náci aurájából is repült kifelé a vérvörös szeretet, felettem tornyosult az egész, közeledett, védekezni sem volt erőm. Látásomat elvakította a bordóvá érett szeretetfelhő, amit nem akartam a magaménak tudni. Megvakultam, már nem észleltem a többieket, csak azt, hogy szorítanak, morzsolnak, én meg repedezek. A bal csuklóm tört el először. A köd levágtá, a helyén egy árnyalatnyival sötétebb lett az aura. Ordítottam, de nem hallották. Lassanként mindenemet elvették. Végtagjaim leváltak a törzsemről, megcsonkítottak. A ködfelhő már fekete volt, nem haltam meg, ott feküdtek alattam a részeim, mígnem már csak a fejem maradt épen, azt ölelték mindannyian. A testem elporladt, be-

szippantotta az örvény. Felemelték a koponyámat, csókolgatták az ajkam húscafatait, az orrlyukaimat, a fülcimpámat nyaldosták, a szemgödreimet pusztították. Csöngették. Véget ért az utolsó osztályfőnöki óra. A terem felrobbant az ovációtól, egyetlen nevet skandáltak mindannyian. *Mi-ki, Mi-ki, Mi-ki!*, ordították esztelenül, s már nem a fejemet emelték a magasba, csak a megmaradt fekete gömböt, sátánisták gyülekezetévé váltak, így indultak el kifelé. A gimnázium folyosóján sorfalat álltak az alsóbb tagozatosok. Az energia megállíthatatlanul áradt felém, úgy éreztem, mindent tudok, amit erről a világról tudni kell, de a szétrobbanásig feszítettek. Uralkodtam. Mindenekfelett. A terem ajtajából vettem még egy utolsó pillantást a tábla fölé: Goethe leesett. Engem meg kitöröltek a földi létből.